

Закручені у форму вази
Виходять звуку водолази
(В три поверхи, рідке обличчя
Лоша в копитний клопіт лучить).
Амеби — стовпчики окропу —
Чекають світлових укрупнень:
Товчільниці там, де угрівок,
Товчуть світанку рибні гриви;
Склепінням водяного скрипу
Систему травникову скріплюють —
Живих вузлів, наперстків, шлейок, —
Впереміш, жужмом, як прийшлося:
Відмірюють на метри шиї —
Кровосполучення траншеї;
Весняним стопом угрущають:
“Безсмертя тут і для хруща е!” —
Зідхає скиба від розчулень,
Ущільнена з боржомних щілин.
(Вогню весільне висить воло,
Що, луснувши, весь світ завалить —
Навіки, хвилями навиліт).
Крізь відляски: “Лишились волі!” —
Тягучого триває вилив
(Шпінатні всесвіту уламки.
Розвісили в повітрі лапу,
Щоб порожнинами в ніде,
Де плину гаплики гудуть).
Повітря протікає. Возом
Рослинні пазухи вивозять.
Хрящ поїдає плазму-пам’ять:
Вселюдський продукує спомин
Минутих втілень, форм і вимірів,
Що до буття, відбувшись, вимерли.
Стоять стовпи словесних вивітрень,
В колодязь сну кружальця ронять.
Ривками вершиться незримо —
Скачавши вихор із осуги,
На м’язах силових осягнень
Жене з води ікрісті рами,
Відлигою по ложці рюма, —
І в кульку кісточки убгавши,
Назавжди вікуват на замші
У птаха в оці завмирає.

